

Zori de Vama Veche

Stefan Doroftei Doimaneanu

Norii bețiilor nocturne
Se risipesc
Dezgolind zorii
Plini de taine
Și amintiri
Încețoșate !

Misterul,
Se împrăstie discret,
Împietrind
Umbra nopții,
Ce încă mai apasă
Pe creierul
Strivit de pahare
Înlănțuite.

Iubiri efemere
Din nopțile bete,
Se dezvelesc în ceață,
Obercăind
Prin amintiri
Ce sunt deja
Prăfuite.

Gândurile tac,
Jinduind liniște,
Cuie de scos
Cuie,
Și noi evadări
În zorii
Plini de uitare.

Valurile,
Cântă la nesfârșit
Simfonii dimineții
Prea răsfățată
De soare,
În răsărituri,
Pierdute
De menestreli
Orbi și surzi,
Vrăjiți,
De aburii

Unor iubiri
Volatile,
Ascunse în briza
Singurătății.

Eu,
Pașesc pe propriile-mi
Urme,
În căutarea nimănui,
Prin timpul rătăcit
În mine.
Și nici măcar
Nu știu
De ce !